

Lagom fånigt och väldigt hyggligt

RECENSION. Det osynliga barnets entré i muminhuset, då enbart bjällran runt halsen är synlig, är en rörande stark inledning av spelåret på Wasa Teater.

"Här är nu din nya familj. De är lite fåniga ibland men rätt så hyggliga på det stora hela" säger Tooticki då hon presenterar Ninni – det osynliga barnet – och muminfamiljen för varandra.

Och jo, dockvarianten av trollfamiljen om sitter på bor... eller rättare sagt scenen utstrålar precis de karaktärsdragen – sympatiskt fåniga och hyggliga.

Dockmakaren Elina Sarno har skapat karaktärer med fina ögon, som betraktaren förstas också laddar med olika känslor.

Det är ett ovanligt år, på grund av coronapandemin, men precis som vanligt inleder Wasa Teater spelåret med en pjäs för den yngsta publiken. Denna gång är det en dockteateruppsättning av Tove Janssons berättelse "Det osynliga barnet". Precis som vanligt är det en pjäs som vuxna också har behållning av.

HISTORIEN HANDLAR OM NINNI, som blivit illa behandlad av en äldre kvinnlig släkting. Tanten har tilltalat flickan med en iskall ironi från morgon till kväll. Det leder till att barnet bleknar i konturerna för att sedan bli osynligt. Tooticki för Ninni till muminfamiljen, eftersom hon tror att familjen kan hjälpa flickan.

Skådespelaren Susanne Marins är dockförare. Balansgången – att karaktärisera samtliga i handlingen men paradoxalt nog inte ha för stor roll – hanterar Marins fint.

En minnesvärd scen är muminmammans lilla soloshow då hon gör en huskur för "bekanta som blir dimmiga och svåra att se". Det är en välbehövligt nästan dansant scen i en ganska texttugg helhet.

NINNIS ENTRÉ i muminhuset, då enbart bjällran runt halsen är synlig, är effektiv i all sin enkelhet. Den korta scenen känns som själva kärnan till varför man valt att göra en dockteaterföreställning. Hur skulle denna drabbande osynlighet annars kunna skapas?

Varje förändring Ninni genomgår, då en kroppsdel blir synlig eller då hon tar på sig en ny klänning, blir till fina och rörande scener. Den sugges-

Ninni (längst till vänster) flyttar in i muminhuset. Skådespelaren Susanne Marins ger karaktärerna röst. FOTO: FRANK A UNGER

TEATER

"Det osynliga barnet"

Av: Tove Jansson
Dramatisering: Mikaela Hasán, Pelle Heikkilä
Regi: Agneta Lindroos
Scenografi, kostym: Lasse Idman
Dockmakare: Elina Sarno
Skådespelare: Susanne Marins
Musik: Robert Kock
Generalrepetition på Wasa Teater den 4 september

tiva musiken, som Robert Kock skrivit, är en starkt bidragande orsak.

MUMINMAMMAN ÄR, som så ofta, klippan i historien. Det är hennes omsorg och förståelse som ger Ninni trygghet – och den här gången med en österbottnisk röst. Det är

ovanligt i muminsammanhang.

"Det osynliga barnet" är en finstämd och kompetent genomförd uppsättning. Handlingen är Janssons novelltext trogen, med en liten utsvävning, eller djupdykning, i slutskedet. Ett slut som förtydligar handlingens klimax för den unga publiken.

OCH JO, den unga publiken lär nog fatta att Lilla Mys råd om att slåss för att bli synlig inte är det mest lämpliga. Även om Lilla My är något på spåret, man måste få ta plats. Och Ninni biter ju, bokstavligen, till.

Patrik Back

patrik.back@vasabladet.fi
06-7848 232

En höjdpunkt i "Det osynliga barnet" är då Ninni få en ny klänning av muminmamma. FOTO: FRANK A UNGER